

bilitat total de l'assistència maternal. Vigila l'embaràs, assisteix al part, controla el puerperi. Així dit esquemàticament, la cosa sembla molt simple, però engloba en realitat tota l'especialitat. D'ella poden lògicament obtenir-se innegables beneficis. Exigeix també una certa dosi de sacrifici. L'assistència a la parturició normal imposa el compliment d'un conjunt de circumstàncies especials i significa una gran pèrdua de temps, difícil d'equilibrar principalment per l'individu amb ocupacions múltiples, amb una tasca d'hospital regular, amb una clienta a per atendre, resultant-li sovint difícil trobar la manera de substituir el temps passat al cos at d'una parturient normal.

Assistir una distòcia representa, les més de les vegades, com a màxim dues hores de treball. Atendre un part normal significa veure repetides vegades en un curt espai d'hores a la pacient i despendre tres o quatre hores finals al seu costat. Altrament, la inactivitat a què està condemnat el tocòleg quan assisteix un part normal té un major mèrit que prodigar un màxim esforç en el moment d'una distòcia, i això particularment es fa sentir quan la malalta pareix de nit i el tocòleg ha perdut una o més nits anteriors.

Sota el punt de vista del rendiment econòmic, de la comoditat, i de l'interès científic, és realment millor per al metge, viure de la distòcia que de la eutòcia. Però les distòcies són poques i en canvi les eutòcies són moltes i no serà de més que els metges reflexionin una estona sobre aquestes possibilitats d'eixamplament del seu camp d'acció.

Per això precisaria, no obstant, dirigir el públic vers la idea bàsica de la assistència confiada al metge. Fóra suficient que la mentalitat d'aquell es posés al nivell de la de moltes regions del restant d'Espanya i de la majoria de's països veïns.

Com explicar el perquè d'aquesta situació especial a Catalunya d'assistència obstètrica, que sembla, i és en realitat, una situació d'inferioritat? Pot invocar-se el sentiment de pudor femení? Es difícil creure, però, que aquest tingui un coeficient especial en la nostra regió.

Els que han tingut a les seves mans els destins de la Tocologia a Catalunya han elegit el camí del mínim esforç. Tanmateix, ha estat també el de la pròpia conveniència, en aquells temps de menys plètorà professional, per tant, de menys

competència, de menys possibilitats de malmetre un prestigi que, per altra banda, també havia estat dur d'aixecar. No pensaren, no endexinaren la vinguda dels nostres temps amb el millorament de les nostres Escoles, la formació d'especialistes nombrosos, la difusió dels mitjans nous en Medicina i particularment l'avenç formidable de l'hipertecnicisme dels nostres temps, que dona la mà a les joventuts que puguen i recula les possibilitats dels professional madur, menys fàcilment penetrable per les innovacions que no han fet la seva prova. No pensaren en el demà i en la conveniència de llaurar a les generacions seguidores un millor camí. Aquestes es troben avui en el cas de no poder interessar-los seguir llurs petjades.

Les famílies demanen en l'aspecte d'assistència maternal el que veuen o tenen en altres bandes. Quan el públic ho demana cal atendre'l, màxim quan d'aquestes orientacions pot esdevenir un benefici positiu per a ell i per a la classe mèdica.

Respecte a eutòcies existeixen, naturalment, greus problemes d'adaptació. Són els mateixos problemes que reclamen tots els assumptes de confort. Podem reduir-los a dos: 1r., el públic sent o bé no sent la necessitat d'aquest tipus de confort; 2n., cost econòmic del mateix.

Hi han capes socials en les quals l'entrada del metge, encara que interessés per l'aspecte econòmic, no seria factible. Aquests volen la llevadora i eis agraden més els procediments matronils. Però hi han també altres estaments socials als quals podria estendre's innegablement aquest benefici, puix estarien en condicions òptimes per a percebre'l i agrair-lo.

Per a un públic mitjanament educat, la diferència és palpada ràpidament. Entre un professional que ells conceptuen entrenat i una llevadora amb limitació de mitjans, l'elecció no és dubtosa. La sensació de tranquil·litat i seguretat és absolutament diferent.

Cal convenir que quan s'ha creat una necessitat, és difícil prescindir d'ella. Reconeixem que l'objecció que el públic no sent la reforma pot ésser fe a. Jo la contesto amb dotze anys d'experiència al front d'un dispensari d'Obstetrícia de l'Institut de la Dona que Treballa. Gent modesta gairebé tots: moltes obreres, moltes mullers de petits empleats. Es gratuïta l'afirmació que veiem gent benestant. Potser que es filtri excep-